

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádost Františka J., učitele římskokatolické školy v D. S., jenž — jak nesporno — nenabyl tamtéž do dne 1. ledna 1910 domovského práva, za přiznání čsl. státního občanství se zřetelem »k ustanovením mírové smlouvy trianonské«, ministr pro Slov. výnosem z 31. srpna 1922, kterýž pojímá ji za žádost o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., zamítl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-l připouští ve své stížnosti, že žádal za u d ě l e n í (správně přiznání) čsl. státního občanství, ve kterémžto případě prý úřad ovšem zásadně rozhoduje podle volného uvážení. Avšak v daném, zcela zvláštním případě, zamítnutím žádosti porušen byl zákon, neboť stav věci jest tu ten, že st-l nepotřeboval přiznání státního občanství, poněvadž byl již před tím státním občanem, stav se jím ex lege, takže jeho žádost za přiznání charakteru čsl. státního občana byla podána mylně, resp. neměla býti podávána. Že se stal takto čsl. státním občanem, dovozuje st-l jednak ze znění čl. 62 mírové smlouvy uzavřené dne 4. června 1920 v Trianonu mezi mocnostmi spojenými i sdruženými a Maďarskem, jednak z okolnosti, že nabyl dne 1. září 1912 domovské příslušnosti v D. S. a že školský inspektor pro Žitný ostrov dne 11. listopadu 1920 přijal od něho, ve vlastnosti jakožto učitele, slib věrnosti čsl. republice, což zakládá v sobě svolení čsl. státu k nabytí příslušnosti v něm.

Stížnost tím namítá, že byla z á k o n n o u p ř e k á Ź k o u z a m í t n u t í žádosti za přiznání čsl. státního občanství podle cit. §u 9 okolnost, že žadatel i bez tohoto přiznání měl již ex lege kvalitu čsl. státního občana. Avšak po názoru nss-u jest stížnost v tomto jediném svém bodu bezdůvodná již z té příčiny, že úřední výrok zračící se v přiznání vlastnosti státního občana podle §u 9 cit. zák. jest rozhodnutím obsahu zcela odlišného od úředního výroku řešícího spor, zda kdo jest ex lege (§§ 1 a 2 cit. zák.) státním občanem čili nic; každý z tohoto dvojího výroku podmíněn jest svými — navzájem od sebe se různícími — předpoklady a zákon nikde nenormuje, že by výrok přiznávající státní občanství podle §u 9 nesměl odepřen býti tomu, kdo jest státním občanem z důvodů §§u 1 neb 2.

Ježto tedy nař. rozhodnutí neodporovalo by zákonu ani tehdy, kdyby skutečně byl st-l, jak tvrdí, býval státním občanem ex lege, nebylo třeba zabývat se řešením otázky, zdali jím byl, a slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti.

Č. 2936.

Š k o l s t v í: * Vlastník neb uživatel budovy nebo místnosti postižený nuceným nájmem podle § 7 zák. č. 189/1919 není oprávněn k námitce před nss-em, že škola, o kterou jde, byla zřízena nezákonným způsobem.

(Nález ze dne 1. prosince 1923 č. 20.344).

V ě c: Josef a Anna P. a František Sch. ve St. (adv. Dr. Alfred Schwarz z Jihlavy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o vnučený nájem místností pro školu.

V ý r o k: Stížnost se dílem zamítá jako bezdůvodná, dílem odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: Ve St. zřízena byla rozhodnutím min. škol. z 12. ledna 1922 jednotřídní česká škola obecná podle Šu 5 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb.

Aby této škole zabezpečilo umístění a jejímu správci byt, vyslovilo min. škol. rozhodnutím z 24. února 1922 podle § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., změněného a doplněného zákonem z 9. dubna 1920 č. 295 Sb., v dohodě s min. vnitra nucený nájem celého domu č. — ve St. se vším příslušensivím vzhledem k tomu, že nájmem tím nejsou ohroženy ani bydlení ani živnost majitelů Josefa P. a Anny P.

Rozhodnutí toto opírá se o výsledky místního šetření konaného dne 27. ledna 1922, při němž majitelé domu prohlásili, že své budovy k řečenému účelu nepřenechají, že ho sice té doby nepotřebují ani k vlastnímu bydlení ani k hospodaření, že však se spolkem »Kulturverband« v Jihlavě ujednali, dáti mu dům do nájmu, bude-li mu povoleno zřízení německé školy soukromé.

Rozhoduje o stížnosti, kterou vznesli jmenovaní manželé a František Sch., učitel ve St., řídil se nss těmito úvahami:

Pokud stížnost namítá, že zřízení české národní školy ve St., pro niž vzhledem k místním poměrům není zákonných předpokladů, jest nezákonné, a že vedle toho řízení jest vadné a kusé, ježto žal. úřad nepřihlížel k tomu, že v osadě P., vzdálené jenom 1 km od St. a sloučené s těmito v jednu obec, jest česká škola obecná a že pro českou školu ve St. je tu jenom 8 dětí, brojí stížnost proti zřízení školy, jež se stalo rozhodnutím z 12. ledna 1922 a jest tudíž zřejmě opožděná a již proto nepřípustná.

Poněvadž zákonným požadavkem nuceného nájmu podle Šu 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. jest existence školy národní, zřízené podle §§ 1, 2 nebo 5 cit. zák. kompetentním úřadem, a stížnost sama ani nenamítá, že by rozhodnutí z 12. ledna 1922 bylo zmatečné, byl žal. úřad oprávněn zabezpečiti umístění školy, že odporuje nař. rozhodnutí zákonu, bezdůvodná.

Dále uplatňuje stížnost — — —

Č. 2937.

Pensijní pojištění: Úpravčí továrního zboží k vývozu určeného v mechanické tkalcovně, jenž jest zaměstnán měřením, skládáním a balením látek, zaznamenáváním míry odměřených kusů a vedením záznamů o tom, nepodléhá pojistné povinnosti pensijní (zák. č. 89/1920).

(Nález ze dne 1. prosince 1923 č. 20.498).

V ě c: Firma A. K. ve Vel. P. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění Václava Ž.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí instančním vysloveno, že Václav Ž. ve svém zaměstnání u firmy Arnold K. nepodléhá sice